

**SZABÓ KILA MARGIT**

**Kihunyt láng**

Mit érnek a szép emlékek,  
Amit te adtál nekem,  
Ha nem válhatnak valóra  
Az elszállt, igaz érzések?

Fénylő csillag volt az égen,  
S tüze lett elfojtott láng.  
Néma csönd sötét árnya,  
Már régen elfakult homály.

Üres némaság kavarog,  
Emlékével kóborlok.  
Kihunyt lángjának elmúlt  
Szép perceivel lángolok.

Fájhat olyat szeretni,  
Akit szeretni nem lehet.  
Hívhatsz olyat hiába,  
Aki elment, nem létezhet.

A szívemben felcsendül  
Hús árnyékod hűvös dala.  
Nem fénylik már többé, nem.  
Nem ragyog az ég harmata.

S a tűz, mely régen bennem égett,  
Lett kihűlt parázs hamva.  
*Lángot ki lehel deres ágra?*  
S hideg a szív, mely dobogna.

### **Az élet legszebb ajándéka**

Az életünk gyönyörű ajándéka,  
a férfi és nő szerelmének legszebb  
gyümölcse: a megszületett gyermek.

Egy ember, amit várhat az élettől,  
a legnagyobb öröm, a legdrágább kincs,  
a csodálatos teremtmény, a gyermek.

Amikor a szülők életet adnak,  
akkor önmaguk teljességét adják  
a gyermeknek, annak, akinek adják.

Szeretik olyannak, ahogy született,  
akit a világ még így nem szeretett.  
Nagy öröm a szülőnek az, amikor  
a gyermek ártatlan, huncut szemében

látja a tavaszt, napsugaras napot,  
és látja benne a jelent, a jövőt,  
szeretetet, szerelmet, boldogságot.

Szülőnek lenni, az nehéz mesterség!  
Gyermeket nevelni nagy felelősség.  
Kell hozzá szeretet, kell a gyengédség,  
két ember közti tisztelet, teljesség.

Gyermekünk szeretettel hozzánk fonódik,  
szoros szálakkal hozzánk ragaszkodik.  
Azok viselkedése nekünk tükör.

Ha belenézünk, meglátjuk magunkat,  
a gyermekünket, a boldogságunkat.  
Vigyázzunk arra, tiszta legyen a tükör,  
hogy mindig bele tudjunk nézni!